

10. szám.
Nov. 3-án 1860.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz szeptember—december hóra 2 ft. 10 kr. uj pénzben. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pesten egyetem-
utca 4-dik szám.

VII. kötet.

Bucsúszó.

Isten hozzád te elmúlt rosz időkor,
Örökre tűnj el, többé el ne jőjj;
Fű nőjje be, — ha nőhet még nyomodban,
Hogy egy utókor azt se lelje föl.
Halottja légy e népnek, oly halottja,
Kinek örömköny hull sírja felett,
Melyre mindenki ejte egy göröngyöt
S melyet aztán mindenki elfelejt.
Ki légy törölve régi rosz idő;
Sötét nap, nyugtalan éj : — adieu!

Isten hozzátok, a kik válni mentek
Útenyre járó formák gépei.
Tíz év alatt avulttá lett újítás.
Halálon innen sirok — rémei
Meg sem tanult és máris elfeledt szó.
Megalvasatlan tűzre hányt papir,
Mely égett volna szégyenében is tán
Ha a sötét betűkben volna pír.
Ki légy törölve régi rosz idő;
Sok hasztalan tett firka : — adieu.

Isten hozzád! (Keresztyén szó e mondás!)
Mind két uradhoz hűtelen cseléd.
Amazt hizelgés — ezt marással rontva
Kinek véres verejtékét nyeléd,
Ki a gyomot vetéd s a jó magot ki-
Irtád, azt mondva fennyen : kultiválsz!
Nem volt e földön konkoly; és kitisztul
Az is, mi *van*; midőn örökre válsz.
Ki légy törölve régi rosz idő;
Bérencz hazug, hizelgő; — adieu!

Elhallgatott szó, sokszor eltörült sor,
Létedről tégy tanut az ég előtt!
Rabgondolat, szokjál el lánczaídtól,
S lehelld az édes szabad levegőt.
Nincs itt az éjjel, nincsen itt az álom.
Sötét felhő megy, tiszta ég derül,
A félvilágnak néz most rád magyar nép
Kérdő szeme : . . . Felelj meg emberül.
Feledve légyen a mult rosz idő.
Szájkosár — emberajkán; — adieu!

K-s M-n.

A január—augustusi számok már elfogytak.

☞ September—december évharmadi számokkal még szolgálhatunk.

ADATOK EGY SZEGÉNY LEGÉNY ÉLETÉBŐL.

Ha Don Quixotte — feltéve, hogy existált valamikor e név tulajdonosa — elmondhatta magáról, hogy élete a kalandok szakadatlan láncolata volt, ép oly jogosan elmondhatja ezt Rózsa Sándor a magáéről, mint a manchei lovag. Kinek van regényesebb élete mint egy szegény legénynek, kit szüntelen üldöz a Nemesis, pandurok és zsandárok képiben. Az igaz, hogy a két élet között van egy kis különbség erkölcsi tekintetből, de regényesség így is úgy is csak regényesség marad mindenkor.

Rózsa Sándornak az alföldi puszták e hirhett fiának életéről ugyan könyvet is irtak már; de hát ha mindazok, kiket jó vagy balcsillagzatuk vele összehozott, leírnák találkáikat, kötetekre terjedő élettörténetet lehetne róla kiadni. Szabadjon itt nekem — ki szintén ott azon a délibájos rónán születtem, s sorsom nem egyszer hozott össze a híres férfúval — egy pár ily találkát elregélni, melyek nem annyira veszélyes, mint inkább komikus oldalukról érdemelnek említést.

184*-iki szent János napkor búcsu volt Dorozsmán. E napon siet a környékbeli nép élvezni az élet örömeit; zöld mulatságokat rendezve a közel levő bortermő vidéken. Szól a zene minden felé. Van hegyen völgyön lakodalom.

Magam is mint afféle diák ember, felnyergeltem atyám egyik paripáját, s mint a kalitból kiszabadult madár dudolva repültem a danától viszhangzó szőlőhegyeknek.

Utam a Matyon vitt keresztül, mely egy jókora folyam lehetett valamikor, és azon kevés viz is, mely a közepén csergedez a Dunából eredve folyik a Tiszába Szeged alatt.

Ügetve haladt pejkom a vizen épült dobogón keresztül. És ekkor észrevétlenül, mintha égből cseppent volna alá, egy lovas állt velem szemközt, s megemelve kisdud pörge kalapját, ezen szókkal üdvözölt:

— Isten jó nap, öcsém uram.

— Fogadj Isten, bátyám.

— Hova oly ügetve. Tán önt is ama szép muzsika vonzza annyira magához, mely innen a szomszéd szőlőből hangzik át.

— Meglehet. Meg más is — felelek.

— Például azoknak a szép leányoknak a szem-mágnessei he?

— Az is meg lehet — válaszolék laconice.

E párbeszéd alatt egymás mellett léptettünk egy dombnak fel felé, mi alatt piros, zöld posztóval kiteremtett szűrét félvállra vetve, látni engedé bőrove mellé tüzött remek művü pisztolyait.

— Be szép fegyverek — sohajték mint egy önkénytelenül.

— Meghiszem, hogy szépek — felelé a lovag önelégülten, s egyet kivonva tüszőjéből, átnyújtá nekem.

Én bámulva néztem a gyönyörű fegyvert.

— Azonban urfi — szólt néhány percz mulva — magáévá teheti ha szerencséje kedvez.

— Hogy, hogy? — kérdém kíváncsian.

— Hát lássa, én különösen kedvelem a versenylovaglást. Ha akarja futtassunk. És ha ön ér hamarébb oda az erdő szélire, legyen a pisztoly öné. Ellenben, ha az én lovam futósabb lenne, adja nekem karikás ostorát.

— Áll az alku — felelém örömmel, bizván pejkom ügyességében.

— Egy, kettő, három, kiálta; és sarkantyúba kaptuk lovainkat. Eleinte pejkom volt előnyben, de később bárhogy szoritám is oldalát, elmaradtam; és ellenfelem legalább is húsz öllel előbb érte el a czélt.

Szomoruan nyujtám át pisztolyát és karikásomat.

— Köszönöm urfi — szólt egykedvűen. — Lovát nem használhatom. Menjen Isten hírével — és elindult.

— Hisz lovam nem is eladó — kiáltám utána.

— Ej no — szólt visszafordulva nyergében — hát mikor kérdezte Rózsa Sándor, hogy: eladó-e? *ha azt meg akarta venni.*

Most értém csak a futtatás okát; hogy ez által csak a lovamat akarta kipróbálni.

Sz. J.

Titkos denuncziációk.

A policzájnak titokban besugja **Kakas Márton**.

V. Bizonyos *Pathány* nevű egyéniség, kinek tartózkodási helye tudatik, de utána nem menetik: — a neve után tett „y“-t valószínűleg csak bitorolja, hogy magát a kiváltságos osztályhoz tartozónak adhassa ki: — az

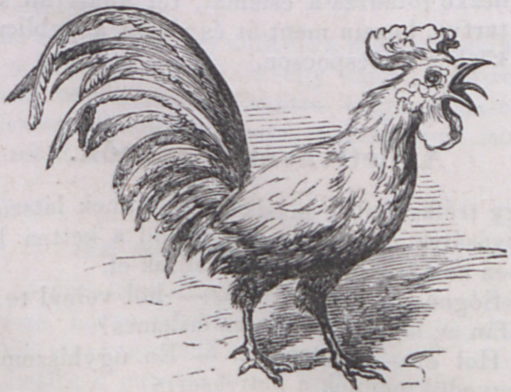
aerariumot alattomos csempészetei által többszörösen megkárosította, különösen liszt és gabonafélékben. Nem tudatik, valyon egyetértésben volt e Eynattenékkal? Erélyes tiltakozás ellene használna sokat!

VI. Bizonyos „tüzes“ természetű „népvezér“, a ki annyival veszedelmesebb, mivel igen sokakat *von* maga után; mindennap *népcsődületre* ad alkalmat; s a mellett

illetlen *füttöngetéseket* követ el, nem tekintve arra, hogy kik lehetnek ugyanakkor jelen a társaság között. Jó lenne kiutasítani az országból.

VII. Bizonyos „veszekedő természetű“ individuum; a

ki nagyon feltűnő helyen hordja a *tollakat*, fanaticus ba-

rátja a világosságnak, már reggel korán feláll a kerítésre s mindenféle rendellenes kiáltásokat hallat. Ő ugyan azt állítja, hogy nem kiált egyebet, mint „kukurikú!“ de ha az ember jól figyel rá, világosan kiveheti, hogy mind annyiszor azt kiáltja, hogy „garibáldú“.

VIII. Egy szerfelett gyanus ember, ki a népnek trom-

bitával szokott jelt adni, s a kik megértik, azoknak ilyenféle politikai jelvényeket osztogat a miket azok, hogy meg ne lehessen náluk találni, hát inkább megesznek.

Szíves kívánat.

— No cigány, eb az ingét — szólt a gazda biztatólag a forró napon munkában izzadó morehoz, — ha eléged a dolgot, túrós haluskát főzetek estére.

Dolgozott a cigány emberül, s mikor öreg este lett, készen lett munkájával. — Jó kedvvel ballag hazafelé s áhitatosan várja az ígért vacsorát, kihoznak elébe egy rettenetes tál lencsét. . . .

— Nu gazsduram, — szólt a more elkeseredve, — hogy a föld golyóbis másik oldalán bújjon ki annak a lencsének a csirája, égesse el a pokol tizse a hun csak egy is nevededik a gazsduram jó akaratával együtt.

Különös göngédség.

Egy uriembernek szokása volt, midőn balhát fogott ujjai közé csiptetve kitartani a nyitott ablakon, s „már megbocsásson kegyed, ez itt az én szobám“ szavak mellett a nagy világba elbocsátani.

Sarkantyú.

— Hol van a sarkantyúd barátom? — kérdé egy tarajós csizmás magyar fiú lelkész barátjától, annak csinos magyar csizmájára tekintve.

— Lencsét főz odahaza barátom — felelt az egész megnyugvással.

A kelletlen portré.

Egy a birodalom nyugati tartományából hazánkba vetődött, s itt milliomosra nevedezett uriember tagosítás alkalmával egy tősgyökeres magyar gyűlésen rettenetesen allegált leendő birtoktagjának fekvéséről, különösen: a határ partos részére sehogyse akart felszorulni, vitatkozás közben egy előkelőbb birtokoshoz fordult, kinek igen nagy tábla földjei voltak a kelletlen partos helyen, — s mérgesen mondja.

— Nem kell nekem a maga portré... az a gerceses portré, az a suvány portré, (partot akart mondani) — amaz haragra lobban.

— Hát ki kínálta az urnak az én portrémat, nem is adom egész birtokáért sem.

Józan bortöltőgetők.

S. pataki tanár hazaszerte ösmert tudós, s rozsgazda volt, — pinczejét is csak kénytelenségből látogatta meg. — Egyszer felszólítja fiát venne néhány diákot maga mellé azok közül, kikről bizonyosan tudja, hogy a bornak szagát se állhatják, s töltögessenek. — Az ifju úr kiválaszt hatot, kik a Bodrog vizét csak azért nem itták ki régen az árkából, mert igen ártatlan folyadék van, — s volt drága dolog, mikorra a 80 hordó boron darabonkint a töltőgetéssel végig haladtak, itt ott düledeztek szélyvel, egy se birt a pinczeajtón kihatólni. Nem győzi az öreg úr hazavárni fiát, s ballag a pinczejéhez, szörnyű dolgokat látott, halottként hevert szélyvel a nemes fiatalság, egyedül az ő fia birta még magát feltartani tántorgó minőségében.

— Hát te mit tettél? ... miért hírad ide ezen részeges nebulókat, nem megmondtam, hogy olyanokat kérj fel, kik a bornak szagát se állhatják.

— Hiszen édesapám, — felelt a fiú, — épen a volt hiba, hogy ezek nem tűrhették a bornak szagát se, nagyon átjárta őket a gőze.

— Máskor hát olyakat hozz ki, kik megiszszák a bort is.

Különös alku.

— Nekem adja kénd ezt a csizmát, ha abban a sárban általs vissza fogok benne járni száraz lábbal, a nélkül, hogy a csizmát besározzam. — Így szólit meg egy suhancz a x-i vásárban egy csizmadiát.

— Neked, — mond a csizmadia, — lássuk, hogy repülsz át a pocsolyán?

— Áll az alku.

A ficzko fölhuzza a csizmát, tót ágast áll s lábait ég felé tartva, kezein ment át és vissza a publicum bámulása közben a locspocson.

A hetivásárra menők.

Egy tréfás ember másik együgyűnek látszó társával hetivásárra menendő volt. Mind a ketten lóháton ülve épen az akasztófa előtt haladtak el.

— Sógor, — kérdi az első — hol volnál te, ha ez akasztófán az lóggna, a ki arra érdemes?

— Hol é? — felel emez. — Én úgyhiszem, hogy egyes egyedül mennék a hetivásárra

Egy jelenet a „Peleskei nótárius“-ból.

— De már nem nézhetem tovább ezt a gyilkosságot, már közjük rontok.
 — Ne tessék fölmenni a szinpadra; hisz ez *így van kicsinálva*.

Egyszerű fogalom.

Először látott zongorát, és hallott zongoraszt az öreg béres, a kisasszony olyan szépen verte, hogy csak egy sirt a lélek utána.

Este aztán a tüzelőben így adta elő a mit tapasztalt:

— Hej! a kastélyba van ám egy nagy pulitíros láda, abba van beszoritva a Csantra cigány hatod magával, a kisasszony elől billegesse, azután úgy muzsikál oda be mind mint a peták.

Az oscsepká.

Ungvári vásárra készült a falusi curator; tiszteletes uram felkérte, hozna neki két oscsepkát (sajt), szívesen ajánlkozik amaz, árulnak ott úgy is eleget.

Másnap beállit a curator uram két istentelen bizontos báránybőr tótsapkával:

— Itt van tiszteletes komám uram, nem lesz kicsiny

egyik se, mert a magam fejéhez próbáltam, vettem egye magamnak is.

Hiába szabadodott a tiszteletes, hogy neki arra szükége sincs, félreértés van a dologban, utoljára is rajta veszett mind a két tótsipka.

A kapálás nem dolog.

M—czon többnyire minden csizmadia mesternek van egy darabka szőlője, mit rendesen maga dolgozgat be nyaranta. — Egy ily lábszijász, segédével mustázgatva a kerekskéken, egész jó akarattal s megnyugtatólag biztatja amazt:

— János, holnap nem fogunk dolgozni, hanem kapálni megyünk a szőlőbe.

Borkoresolyák.

De még az sem bolondság ám, mikor a palócz fuvaros vitte a nemzetes jegyző uramat, ki nagyon unta magát, lassan haladt a két vemhes; nem állhatja tovább azt mondja a kocsisnak gondolva, hogy majd megpisztergálja kissé a lovat.

— Be kicsiny a kelmed egyik lova János gazda!

— Semmi a naotaárus uram, kicsi a boss, de ereős.

— De hát miért olyan kicsiny?

— Meé bia; — *mer a másik nagy.*

Körülülték az asztalt, nem tudom én mit és mit nem ettek, elég az ahhoz, hogy az a gyerek ott a sarokon harmadszor, vagy negyedszer is kér már. Csak nézi a bizalmas vendég, utoljára nem állhatja, azt mondja a boldog apának:

— Ugyan hogy hívják ezt a nagyehető gyereket?

— Béla! — lón az édeskés felelet.

— Keresve se adhattatok volna neki jobb nevet, mert biz Istók csupa *bél a'*.

Hol volt, hol nem volt, volt a világon egy szőlő, abban pedig napszámra dolgozó kapások; egyszer meglátnak egy nagyon nagy tőkét.

— Ejnye de iszonytató nagy tőke — csudálkozik egy közülök.

— Bizony csak nagy a, ilyent még soha se láttam, — erősíti a másik.

— De jó volna, ha aranyvá válna.

— Nem kívánom én azt, pedig enyimbe soromba van, attú félnék, hogy örömömbé ittégg hannám a kapálást, osztán nem kapnék *tíz garasos napszámot.*

Bement egyszer J. a vasárusboltba, ott a többek között kért szöget is, a boltsegéd már ismerte hiréből, azért csakugy könnyedén bánt vele:

— No még vagy két garas áru szöget.

— Tessék, igen jó léczszögek!

— De jók-e igazán?

— *Tessék megkóstolni.*

— Hogy tetszik? — kérdi bizonyos társaságban a dühös arszlán.

— Savanyitva, — lón rá a gyöngéd honleány felelete.

— Hogy tetszik? — kérdi tovább még dühösebb pályatársától.

— Ha olyan, mint az orrod.

— *Uborka.*

Beszédbe ereszkedett a nagyságos úr az öreg béres nyelves kis lányával.

— Hát hogy hívják kis lányom ezt a kutyát?

— Pikszisnek híjják azt, még tennap is megharapott egy embert.

— Hát ezt a másikat?

— Ezt meg úgy, hogy *Tubák*, a juhász adta ezt nekünk még mikor kicsiny volt.

— Hát ezt a csunya kolonczt?

— Minek biza? Azt meg *Szidd fel*, olyan. . . .

— Ejnye te semmire való, — vág közbe az öreg béres, — hát úgy kell a nagyságos úrnak mondani? Majd megtanítlak becsületre!

— *Tessék felszíni*; javítja ki magát a kis durczás.

Ne az ács vigyázzon.

A k—i torony-gomb tételkor a falu vad poétája ilyen versre lángolt:

„Megy már felfelé az ács,
Isten! kérünk jól vigyázz,
Ki ne törje a nyakát.
Kezét, lábát, derekát.“

Kivonat egy protocollumból.

Minekutánna, annak utánna kivilágosadtad, hogy az éjnek sötétségében botot fityogtattál, ablakokon dörmöbözömlöttél, mindezeknek rettentő példájára kapsz huszonöt, — elmehetsz, ittmaradsz, hunczut gőzember.

Vetkezzs fiam.

— Vetkezzs le fiam, aztán menj feküdni, — szól a vén cigány a pöre rajkóhoz jó akarattal.

— Ha csak a bőröm le nem vetem, nincs rajtam ruházat — szól a fiú kedvetlenül.

— Nem is aaszér mondom, mintha úgy vúna, csak kípzselem, hogy jó vúna, ha vúna.

Nem ösmeri magát.

Rá kaptak a tiszteletes dohányára, mely hosszú pórékon csábitóan függött az öles eresz alatt, a tulajdonos erősen gyanakodott egyházfiára, mert a három szelindek, mely az eresz alatt tanyázik, nem is vakkant egész éjen keresztül, a dohányból mégis minden istenadta reggel hiányzott, — feltette magában, hogy lest vet utána. — Éjfél tájban valami sötétes alak be is ereszkedett a nagykapu tetején, s néven szólítva az ebeket, csendesesen az eresz alá lopózék.

— Kend az egyházi uram? — kérdi a tiszteletes.

— Igenis. Nem én vagyok kéremalással — szól az együgyű dohánymanipuláns egyházfi.

Ispiritusa van a magyarnak.

Bécs egyik utcáján kényelmesen szalonnázott az alföldi fuvaros, — kenyerező görbe késével kezében minden falatnál csaknem szemét szurta ki, — gyönyörködve nézi ezt távolabbról egy jámbor burger, az arra menőket is letartóztatja, s várják mikor szurja ki már szemeit amaz? — már épen tarisznyára rakja azt a

megmaradt kenyeret, midőn a burger hozzálép, s kérdezi nem enne-e még több szalonnát is.

— Ide vele uram, — szólt amaz, — ha egy font is, — s az előbbeni mód szerint újra elbánik egy jó darabbal, azután kését megtörli s elpakol.

— Köszönöm a fröstököt atyafi! . . .

A jámbor burger fejesóválva távozik, szerfelett boszankodva, hogy a magyart ingyen jöltartotta, s az még csak szemeit se szúrta ki az ő kedvéért.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

= A nápolyiakat most egy olyan városnál akarják megverni, a minek San Germano, magyarul „szent német“ a neve. — No még ilyen *szent* minálunk nem volt.

= Bizonyos Szerelmei úr olyan folyadékot talált fel, a mivel ha bekenik az angol parlament épületét, az örök időkre fenn fog állani. Bárcsak már most az angolok szerelmei találánának fel egy olyan kenőcsöt, a mivel a magyar parlamentet lehetne bevonni, hogy az elkorhadástól meg lenne őrizve!

= (*A kilépő ajándoka.*) P. jószágigazgató dicsekedve mondá K.-nak 1859-ben, hogy ő rendbe hozza X. úr finanziaális ügyeit, mert ő teljhatalmu direktor. Az igaz, hogy teljhatalmu volt az írásban, de a gyakorlatban még úgy se ment minden, mint az előtt, a finanzia még rosszabb lábra jutott. P. látta bukását, s leköszönt hivataláról. Utóda K. leve, ki előtt dicsekedett . . . K. még jobban kötötte az ebet a karóhoz . . . P. nevetett. K. emléket kért távozó eldődjétől. Ez egy bepecsételt csomagot adott át néki azzal a kikötéssel, hogy egy év múlva bontsa fel.

K. elfoglalta hivatalát, sok újítást tett — szájjal; a finanzia mégse javult, hanem annyira összezavarodott, hogy K. úr majd az eszét vesztette el. Végre ő is leköszönt . . . Ekkor felbontja az emléket — s talált egy *kötőféket*.

= (*A cserebogár mint rend-bontó.*) A chinai birodalomban van egy kotoló-intézet, hol szóba se állanak senkivel, míg az ügyet protokollumra nem veszik, ezzel is telik az idő, míg az egyik ír, addig a többi nyugszik. — Történt 1860-ban, hogy sok cserebogarat kotoltak ki, kik szárnyra kelve megszállották az országot. A népek segítségért jajgattak, az intézet tagjai protokollumoztak. Egybehívtak minden tudóst, kik az egész természetant összeírták róluk, a vegyészek vizsgálat alá vették a dolgot, s kisütötték, hogy 5 font cserebogár tartalmaz 1 font „*guanót*“. — A sok protocollum meg volt írva, de semmi se határozva.

A cserebogarak milliárdjai elérkeztek a székvárosba is megszállották a székelő urak kertjeit.

Ekkor protokollum nélkül akarták rögtöni kiirtá-

sukat elhatározni, nehogy azonban a protokollum ezáltal megsértve legyen, elhatározták, hogy protokollumra veszik azt, hogy ezuttal protokollum nélkül határoztak.

= Sz—on megürülvén a tanítóállomás, próbára jött egy tanító. Istenisztelet után kérdik a falu bölcsét:

— Nos! hogyan tetszett a tanító szónoklata?

— Uram! — volt rá a bölcs válasz, — tetszett volna, csak azt nem szeretem, hogy egy számról beszélt.

A tanító t. i. szónoklatának textusául az *irgalmas szamaritánust* választotta.

= (*Tempora mutantur et nos mutamur in illis. Horatius.*) B—y F. herceget installálták V. megye karai és rendei, mint örökös főispánjukat. more patrio talpig magyaros öltözetben kucsán és kardosan, kordovány sarkantyús csizmában jelentek meg apáink az installatióális nagy ebéden. Megérkezik a hg. öcsce is B—y A. suhanczár fia Gusztáv is Angliából, frakkban, strimfiben és czipösen; minthogy a nagybácsit rég nem látta, sietett volna ölelésére, azonban a két ajtónálló veresnadrágos diszhuszár — nem akarta béereszteni, mert oda csak magyar öltönyben szabad belépni. Véletlenül kinézett a főispán, ráismert Angolországban lakó öcsére — s így mehetett be a gróf a megye teremébe.

Telnek mulnak az idők, lejár egypár lustrum, a mi nemzetünk még az utcán is a maga mezében sétál. A frakkot, meg a pantallót, és ráadásul a méhkas-kalapot számüzi.

A herceg unokaöcsese ismét megérkezik Albion fővárosából Pestre. Felöltözik nemzete diszmezébe és elmegy az ország egyik főbb urának látogatására. A főúr szívesen fogadja, még ebédre is meghívja.

A gróf talpig magyarba öltözve meg is jelenik.

Az udvarmester egész tisztelettel figyelmezteti: hogy a meghívó jegyen (fekete frakk, fehér mellény és nyakkendő van).

— Ez pedig nekem nincs! felelé a gróf, és visszavonult.

Ama bizonyos csizmadia és felelése kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Minden elműlik a világon, csak az adósság az, a mit sem az idők sem a viharok meg nem emésztének. Mikor legjobban hízkelkedik a szép asszony, akkor tudhatod, hogy rá akar szedni. Mikor a csigánynak az utolsó tehene megdögölt, azt mondta, hűta Istennek megszűnt a marhadög.

— Különös az, hogy az idén milyen sok baj volt a betegeskedésekkel. (Hogy hogy? hiszen nem volt cholera.) De már ezen a varsói konferencián: először az ifjú csárné *betegszik le*, a miatt szüret utánra marad: akkor a porosz miniszter Schleinitz *hurutot* kap, nem mehet el; azután az öreg csárné *betegszik meg*, ezzel siettetik a befejezést. (Fogadok, hogy egyik sem küldött *orvosi bizonyítványt*) utoljára még maga az ördög is *dysenteriát* kap s nem szégyenli, hogy a hírlapok Európaszerte kikürtölik, micsoda skandalum történt rajta. Piha, ördög úr nyilvános helyen! annyi ember előtt! nem szégyenli magát?

— Ha én pénzügyminiszter volnék; már én tudnám, hogy mit csináljak? (ugyan mit) nyomatnék háromezer millió forint ára papiros tiz krajczárt: az ezüst ára most 33 procenten áll; vennék rajta mind ezüstöt: két ezer millió forint tiszta hasznom volna rajta. (Mért nem indítványozza kend?) Hát ’szen teszem.

— (Miért híják Viktor Emmánuel, „*re galantuomo*“-nak?) Bizonyosan azért, mert olyan *galánt*, hogy mikor megtudja, hogy valamelyik szomszédja látogatást akar nála tenni, megelőzi, s ő tesz nála előbb *vizitet*. Aztán meg ha valami ételből kínálják, senkinek sem ad kosarat.

— A francia császárné nem hágy békét az urának, a mióta ez a pápa urodalmait nem védelmezi. A kegyes asszonyság sokszor megkeseríti a császár ebédjét. Ha a kis princz elesett a jégen, betörte az orrát, a mama sírva szól: „ez az Isten büntetése rajtunk Anconáért!“ ha a leves megkozmásodott: „ez a Lamoricieére puskaporának égből vissza vert füstjének a szaga rajta“ ha a császár tyúkszeme fáj: „az a lelkismeret furdalása bennük, rettentő politicájáért“, ha a lova megbokrosodik: „az is érzi a pokol sugallatait“, még alunni sem hagyja szegény császárt, egészen odavan

már. (Vegye meg Kukliné prédikációit s védelmezze magát belőlük.)

— — Lamoricieére tagadja azt, mintha Persano bombái vetették volna fel az anconai löportornyot, sőt inkább egy „tőlünk való“ pattantyús hőstette volt az, ki nem akarván az olaszok kezére kerülni, magával együtt levegőbe röpté a fortificatiót; alig ért fel a mennyországba, rögtön tintát, pennát, papirost vett, s megírta onnan a levelet a generálisának; így tudta meg ezt a világ hitelesen. (De hogy küldhette el onnan a levelet? nem kapni az égben levélmárkot.) Ne bánts te azt. A pápa birtokában minden *frankirozva* van már.

— — A pesti egyetem törvénykedési fakultása azt határozta, hogy ezentul a tanítások a törvénytudományból magyarul folyjanak; hanem a német tanárok el ne bocsátassanak, sem arra, hogy magyarul szóljanak, ne kényszerítettessenek. (Ez annyit tesz, hogy „nesze semmi, fogd meg jól.“) Sőt ellenkezőleg azt teszi, hogy „itt van valami, de hozzá ne nyúl.“ A tisztelt urak csak abból akartak próbát adni, hogy milyen jó törvénytudósokat fognak ők nevelni, ha mottónak is el tudják csűrni csavarni a törvényt.

— — Pozsonyban visszakeresztelik az utcákat elébbeni neveikre. Furcsa is volt, mikor az „*irgalmasok*“ terét „*Haynau*“ térnek nevezték el. Most ismét a haynau helyébe visszatér az irgalmas.

— — A pesti lapoknak elengedetttek az *írásbeli megintések*. (Elég szégyen gyalázat kentekre nézve az Üstökös szerkesztőjével együtt, hogy annyi idő alatt még csak egy írásbeli megintést sem tudtak a lapnak szerezni. Irnám csak én, tudom, hogy majd még *másforma* megintéseket is kapnának!) De isz azt elhiszem.

— — A Pol. Ujd. vegyes hireiben azt olvastam, hogy az új négykrajczárosok átmérője 27 *millió meterre* van határozva. E szerint, egy ilyen négykrajczáros darab, ha a szélessége a hosszúságának megfelelő, bőven betakarja Európát, Ázsiát, Afrikát, az északi és déli jeges tengert, a mare Atlanticumot és a csendes oceánt. Ki fogja azt felválthatni apró pénzre?

— — A P. Naplóban, a mely pedig derék egy ujság, azt írják, hogy ne csak a *királyi városok* küldjenek követeket az országgyűlésre, hanem az olyan nagy *községek* is, mint például *Kecskemét*. Hallatlan, rettentő *actus majoris potentiae!* Hát azért sütöttek ökröt a kecskemétiéket? azért csorgattak el tizenkét akó finom ráspiát a piaczon? azért hordoztak körül eleven borba mártott drótos tótot? azért sütöttek annyi tarisznya pogácsát a Bécsbe menő deputatio számára ezelőtt két esztendővel? hogy ime most két évi birtokban létele után ilyen nyilvánosságosan eldisputálják tőlük a „*sza-bad királyi város*“ czimzetét! Lehetetlen, hogy a ki azt a cikket írta, valami körösi ember ne legyen!